

ALBERT PIKE

ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Άλμπερτ Πάϊκ γεννήθηκε στην Βοστώνη των ΗΠΑ στις 29 Δεκεμβρίου 1809. Ήταν γιός του Μπεν και της Σάρας Άντριους Πάϊκ. Επρόκειτο για απόγονο μια μεγάλης οικογενείας η γραμμή της οποίας προερχόταν από την Αγγλία και συνεχίσθηκε στην Αμερική. Ο πρόγονος του, Τζον Πάϊκ, (1613-1689) μετανάστευσε από το Γούιλσάϊρ της Αγγλίας στην Μασαχουσέτη το 1635 και φέρεται ως ο ιδρυτής της πόλης Γούντμπριτζ, στο Νιού Τζέρσεϊ. Σε ηλικία 13 ετών λέγεται ότι έσφιξε το χέρι του μαρκήσιου Ντε Λαφαγιέτ, του μεγάλου Γάλλου επαναστάτη ο οποίος πήγε στην Αμερική προκειμένου να υποστηρίξει τη νεοσύστατη τότε αμερικανική δημοκρατία.

Ο πατέρας του αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες. Παρά ταύτα ο 15χρονος τότε Άλμπερτ έγινε εύκολα δεκτός από την ακαδημία Φράμινχαμ επιτυγχάνοντας πολύ υψηλή βαθμολογία. Από το 16ο έως το 21ο έτος της ηλικίας του δίδαξε Λατινικά, Ελληνικά, Άλγεβρα και ανώτερα μαθηματικά, ενώ ίδρυσε ένα σχολείο στην τεκτονική στέγη, στο Νιούμπαϊπορτ.

Τον Αύγουστο του 1825 πέρασε τις εισαγωγικές εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, θέλοντας να αποπερατώσει τις σπουδές του. Ενώ μελετούσε για τις απαιτούμενες εξετάσεις έκανε διάφορες εργασίες και παρέδιδε ιδιαίτερα μαθήματα σκοπεύοντας να συλλέξει το απαραίτητο ποσόν των διδάκτρων για την πρώτη ακαδημαϊκή περίοδο, το οποίο έπρεπε να προκαταβάλλει. Παρότι σημείωσε επιτυχία σε όλες τις εξετάσεις, το Χάρβαρντ ζήτησε την προκαταβολή διδάκτρων και για το επόμενο ακαδημαϊκό έτος. Αυτή ήταν η πρώτη μάλλον μεγάλη απογοήτευση της ζωής του, διότι δεν είχε τα επιπλέον χρήματα κι επέλεξε να διακόψει τις σπουδές του εκεί. Θεωρώντας εαυτόν αδικημένο αποφάσισε να γίνει αυτοδίδακτος.

Ξεκίνησε τότε ένα πρόγραμμα αυτο-εκπαίδευσης. Παράλληλα έγινε δάσκαλος. Ξεκίνησε να διδάσκει σε σχολεία της Μασαχουσέτης και αργότερα του Αρκάνσας, όπου και έλαβε το βαθμό του διευθυντού. Με την πάροδο του χρόνου απέκτησε τέτοιο επίπεδο μόρφωσης ώστε θεωρήθηκε από τους συγχρόνους του ως ένας σπουδαίος λόγιος του Λατινικού και Ελληνικού πολιτισμού. Έμαθε πολλές ξένες γλώσσες μεταξύ των οποίων, Σανσκριτικά, Εβραϊκά, Σαμαρειτικά, Χαλδαϊκά και Περσικά.

Ήταν ψηλός και το γιγαντιαίο ανάστημά του προκαλούσε δέος στους Ινδιάνους για

αυτό με ιδιαίτερη ευκολία απέκτησε σχέσεις μαζί τους και με ευκολία έγινε αποδεκτός από τις περισσότερες φυλές τους. Μελέτησε τον πολιτισμό τους και έμαθε πολλές από τις διαλέκτους τους. Όπως αντιλαμβάνεστε επρόκειτο για έναν άνθρωπο εξαιρετικά πολυπράγμονα και με πολύ ισχυρή θέληση.

Λέγεται ότι το 1831, ο Πάϊκ μετείχε σε μια αποστολή για κυνήγι και εμπόριο στο Νέο Μεξικό. Στην πορεία όμως το άλογο του έσπασε το πόδι του αναγκάζοντάς τον να περπατήσει πεζός περίπου 500 μίλια (κάτι λιγότερο από 1000 χλμ.) ως τον τελικό προορισμό του, κάτω από ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες.

Ως στρατιωτικός ανήλθε μέχρι το βαθμό του ταξιάρχου καθώς διακρίθηκε σε πολλές μάχες για τη γενναιότητα, κυρίως όμως για την ευφυή στρατηγική του. Στο διάστημα του εμφυλίου πολέμου έλαβε μέρος με την πλευρά των νοτιών. Είναι ο μόνος νότιος στρατηγός του οποίου υπάρχει άγαλμα στην Ουάσιγκτον.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στην καταγραφή της ιστορίας ο Άλπερτ Πάϊκ θεωρείται μια αμφιλεγόμενη προσωπικότητα. Του αποδίδονται πολλά αρνητικά που αγγίζουν τα όρια του θρύλου. Για παράδειγμα ότι υπήρξε εκ των ιδρυτών της ρατσιστικής οργάνωσης Κου Κλουξ Κλαν που καταδίωκε τους μαύρους. Επίσης ότι πάντοτε ερχόταν σε ρήξη με τους ανώτερους του, κυρίως κατά τη θητεία του στο στρατό. Φέρεται μάλιστα κάποια στιγμή να μονομάχησε με το διοικητή του, στο φρούριο Φορτ Σμιθσόνιαν, στο Αρκάνσας όταν διαφώνησαν και του έθιξε την τιμή. Ο θρύλος λέει ότι και οι δυο άδειασαν τα πιστόλια τους πυροβολώντας ο ένας τον άλλον αλλά κανείς δεν πέτυχε το στόχο του. Τότε σταμάτησαν και συνέχισαν σα να μην είχε συμβεί τίποτα. Κατά την διάρκεια του αμερικανικού εμφυλίου φέρεται να κατηγορήθηκε κάποια στιγμή για κακή διαχείριση υλικών και χρημάτων. Διατάσσεται τότε η σύλληψη του. Οι κατηγορίες αυτές κατέπεσαν αργότερα ελλείψει σημαντικών αποδεικτικών στοιχείων. Παρ' όλα αυτά, ο Πάϊκ που αντιμετωπίζει την σύλληψη, δραπετεύει στους λόφους του Αρκάνσας, στέλνοντας την παραίτησή του από τον ομόσπονδο στρατό. Τελικά συλλαμβάνεται για ανυποταξία και προδοσία, κατηγορίες που του αποδίδονται με συνοπτικές διαδικασίες στο Τέξας, αλλά καθώς η παραίτηση του γίνεται αποδεκτή αποσύρονται και του δίδεται η άδεια να επιστρέψει στο Αρκάνσας.

Εκεί ακολουθεί μια λαμπρή σταδιοδρομία ως δημοσιογράφος αλλά και ως νομικός.

Ως δημοσιογράφος λαμβάνει τη θέση του διευθυντού της τοπικής εφημερίδας "λιτλ ροκ άντβοκέϊτ". Λίγο καιρό αργότερα την αγοράζει και γίνεται εκδότης και ιδιοκτήτης της. Ως νομικός, το 1833 διορίζεται πρόσθετος γραμματέας της Πολιτείας του Αρκάνσας και το 1834 λαμβάνει άδεια να δικηγορεί σε όλα τα δικαστήρια των ΗΠΑ. Το ίδιο έτος παντρεύεται την Άννα Χάμιλτον.

Το 1836 η φήμη του επεκτείνεται καθώς επεξεργάστηκε με μεγάλη επιτυχία το νομικό καταστατικό της Πολιτείας του Αρκάνσας. Για μια δεκαετία, από το 1840 ως το 1850 αναλαμβάνει νομικός σύμβουλος της κτηματικής τράπεζας του Λιτλ Ροκ, πρωτεύουσας του Αρκάνσας. Ο ίδιος ο Αβραάμ Λίνκολν, τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, ήθελε να τον διορίσει ανώτατο δικαστή των ΗΠΑ αλλά ο Παϊκ αρνήθηκε λόγω της ενασχόλησης του με τον τεκτονισμό.

Ο Άλμπερτ Πάϊκ μυήθηκε στο βαθμό του διδασκάλου τον Ιούλιο του 1850 στη σεπτή στοά Μανόλια του Λιτλ Ροκ σε ηλικία 41 ετών. Στις 20 Μαρτίου 1853 στο Τσάρλεστον της Νότιας Καρολίνας από τον Άλμπερτ Μακέϊ λαμβάνει από τον 4ο εως τον 32ο βαθμό. Το 1857 λαμβάνει τον 33ο βαθμό και δυο χρόνια αργότερα, το 1859 εκλέγεται Ύπατος Μεγάλος Ταξιάρχης. Υπήρξε ο 8ος από τους 16 μεγάλους Ταξιάρχες που θήτευσαν από το 1801 έως το 1957. Σύντομα με την αρωγή του Μακέϊ ανέλαβε την αναθεώρηση όλων των βαθμών των τυπικών του Σκωτικού τύπου προσδίδοντας τους δραματικότερη και πνευματικότερη υφή. Τραγική ειρωνία, την ίδια ακριβώς χρονιά, το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, αναγνωρίζοντας την κοινωνική προσφορά του, θέλησε να τον τιμήσει απονέμοντάς του τον τίτλο του "Δασκάλου των τεχνών". Ο Πάϊκ, έχοντας την πικρία της νιότης του, ευχαρίστησε αλλά αρνήθηκε την τιμή αναφέροντας πως όταν ήταν απένταρος και χρειαζόταν την μόρφωση, οι πόρτες του ιδρύματος παρέμειναν κλειστές γι αυτόν...

Ο τεκτονισμός υποδέχθηκε τον Άλμπερτ Πάϊκ ως μια αυθεντία και αναγνώρισε επισήμως το ιδεολογικό του σύστημα, το οποίο επέφερε την αναθεώρηση του Σκωτικού τύπου. Για τον Πάϊκ ο τεκτονισμός είναι συνυφασμένος με την ευρεία μόρφωση. Όντας λάτρης του Πλάτωνος ακολουθεί την Πλατωνική φιλοσοφία, σε ό,τι αφορά την ατραπό που οφείλει να βαδίσει ο άνθρωπος ώστε να αποκτήσει την αθανασία ή το υπέρτατο αγαθό. Γράφει: "Ο ευγενέστερος σκοπός της ζωής και το λαμπρότερο καθήκον του ανθρώπου είναι μια ακατάπαυστη και σθεναρή προσπάθεια που αφορά την επίγνωση και απόκτηση κυριαρχίας επάνω σε κάθε πνευματικό στοιχείο που βρίσκεται εντός του, υπερβαίνοντας τα υλικά και αισθησιακά στοιχεία". Αυτός είναι και ο βασικός τόνος όλων των έργων του.

Όραμα του Παϊκ ήταν να εφαρμοστεί στην πράξη ένα ιδεώδες που να πλησιάζει την "Πολιτεία" του Πλάτωνα και την "Νέα Ατλαντίδα" του Φραγκίσκου Μπέικον, κάτι που γίνεται εμφανές στο έργο του, επειδή πίστευε στην ριζική αναμόρφωση του ανθρώπινου γένους. Μελέτησε τις διδασκαλίες των Περσών και των Ινδουστών μεταφράζοντας την Ρίγκ Βέδα και την Ζεντ Αβέστα. Άφησε κληρονομιά 15 χειρόγραφους τόμους με μεταφράσεις και σχόλια αυτών των ιερών βιβλίων.

Οι γνώσεις του όσον αφορά τον εσωτερισμό ήταν τόσο μεγάλες ώστε τον αποκαλούσαν Αλβέρτο Μέγα, ενώ για την ποιητική του δεινότητα ονομάστηκε Όμηρος της Αμερικής. Άλλα προσωνύμια που του αποδίδονται είναι διδάσκαλος τέκνων, αυθεντικός διδάσκαλος των μυστηρίων, ζωροάστρης της νέας Ασίας, δηλαδή της Αμερικής και άλλα. Πέραν όμως του ενθουσιασμού και της αγάπης των σύγχρονων του, ο κυριότερος τιμητικός τίτλος που απολάμβανε ήταν " Πλάτων τού Τεκτονισμού ".

Η φιλομάθεια του ήταν τόση ώστε αποφάσισε να μάθει Σανσκριτικά αφού υπερέβη

την ηλικία των 70 ετών. Τα γραπτά του είναι κατά μεγάλο μέρος αδημοσίευτα και φυλάσσονται από το Ύπατο Συμβούλιο των ΗΠΑ. Θεωρούνται δε, η σημαντικότερη ερευνητική συλλογή που έχει γίνει ποτέ για τον τεκτονισμό.

Κατά τον Παϊκ ο τεκτονισμός δεν αναμειγνύεται με τις ανθρώπινες πίστεις και δοξασίες επειδή ευρίσκεται υπεράνω αυτών. Παροτρύνει τα μέλη του να εγκαταλείψουν τις μάταιες φιλοδοξίες που αφορούν του εγκώσμιους τίτλους και τα καλεί να συνενωθούν σε μια αρμονική λατρεία που να αποδίδεται στο Συμπαντικό δημιουργό. Προσκαλεί την ανθρωπότητα να περάσει από τη θεωρία στην πράξη. Απο τη μάταιη υποθετική θεώρηση στην εφαρμογή εκείνων των μεγάλων ηθικών και φιλοσοφικών αληθειών οι οποίες απεργάζονται την τελειότητα της ανθρώπινης φύσης.

Εκτός όμως απ όλα αυτά, ο Παϊκ εντός του Τεκτονικού συμβολισμού συναισθάνεται κάτι βαθύτερο της ηθικής και των άλλων αρετών. Δεν είναι του παρόντος να αναφερθούμε στην εμβάθυνση που έχει κάνει στα έργα ενός άλλου μεγάλου μύστη, του Ελιφάς Λεβί. Θεωρώντας ότι οι αρχαίες μυστηριακές σχολές υπήρξαν τα πρότυπα του τεκτονισμού, επισημαίνει: "Είναι σίγουρο πως εντός των αρχαίων μυστηρίων υπήρξε ένα σημείο το οποίο θεωρήθηκε από μεγάλες διάνοιες όπως ο Ηρόδοτος και ο Πλούταρχος ή ο Κικέρων ως σημείο ανεκτίμητης αξίας. Οι ιερείς της αρχαίας Αιγύπτου ήταν ικανοί να τελέσουν ορισμένα από τα θαύματα που πραγματοποιούσε ο Μωυσής. Η επιστήμη των ιεροφαντών προκάλούσε αποτελέσματα τέτοιους είδους, που στον αμύητο έμοιαζαν μυστηριώδη και υπερφυσικά".

Ο Παϊκ παροτρύνει του αδελφούς που επιθυμούν να εμβαθύνουν στον τεκτονισμό να ανακαλύψουν για μια επιπλέον φορά, αυτές, τις ενδεδυμένες με το μανδύα των μυστηρίων, μεγάλες αλήθειες, ασκώντας μια κατανόηση μέσω της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να καταστεί μύστης, όχι μόνο τυπικώς αλλά με την εξάσκηση των υπερβατικών του δυνάμεων.

Διαπερνώντας με τους προφητικούς του οφθαλμούς το πέπλο του μέλλοντος ονειρεύτηκε απο κοινού με τον Πλάτωνα και τον Μπέικον έναν κόσμο που κυβερνάται απο Σοφία και επιστρέφει στην εποχή του Χρυσού Ανθρώπινου γένους της Θεογονίας του Ησιόδου. "Είθε η απόλυτη επιστήμη και η ύψιστη λογική να γίνουν οι επίσημες χορηγίες των αρχηγών του κόσμου. Είθε η ιερατική τέχνη και η Βασιλική τέχνη να παραδώσουν εκ νέου το διπλό σκήπτρο των αρχαίων μυήσεων και τότε ο κόσμος θα εξέλθει για αλλη μια φορά μέσα από το χάος".

Αυτά όλα αποτυπώνονται αναλυτικά στο διάσημο βιβλίο του *Morals and Dogma*, δηλαδή δόγμα και ηθική, που αποτελεί και το κορυφαίο τεκτονικό έργο του. Για να το κατανοήσουμε βέβαια θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ορισμένες παραμέτρους της εποχής του. Κάτ' αρχάς θα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε υπο το ιστορικό του γίνεσθαι έχοντας μια σφαιρική θεώρηση των κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων εκείνης της εποχής. Κατά την διάρκεια των 82 ετών της ζωής του, ο Παϊκ υπήρξε τουλάχιστον μάρτυς του απόηχου της επαναστάσεως των ΗΠΑ η οποία άρχισε επισήμως στις 2 Ιουλίου 1776, αλλά δεν πρέπει να λησμονούμε ότι από τότε μέχρι και το τέλος του εμφυλίου πολέμου, το 1865, οι ΗΠΑ βρίσκονταν σ έναν συνεχή αναβρασμό. Εξάλλου, οι Ναπολεόντιοι πόλεμοι, η ελληνική επανάσταση με το τεράστιο φιλελληνικό κίνημα της, το κίνημα του ρομαντισμού στην Ευρώπη, ο ουμανισμός, το κίνημα του παγκόσμιου ανθρωπισμού που κορυφώνεται με τον Γκαίτε, ο ρεαλισμός, η έκδοση του κομμουνιστικού μανιφέστου το 1848, η ίδρυση της πρώτης Διεθνούς Ένωσης Εργατών το 1864. Όλα αυτά μαζί με τις πάμπολλες κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις στην Ευρώπη, δεν υπήρξαν γεγονότα κάποιου απροσ-

διορίστου παρελθόντος αλλά η καθημερινότητα που προσλάμβανε ο Παϊκ.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι το κίνημα του Ουμανισμού, το σημαντικότερο και πάντα επίκαιρο κατά την γνώμη μου, εκείνη την εποχή δεν άφηνε κανέναν λόγιο και πνευματικό άνθρωπο ασυγκίνητο. Έτσι, και ο Παϊκ ως γνήσιος λόγιος της εποχής δίνει μεγάλη αξία στην ατομικότητα του ανθρώπου και στα ανθρώπινα δικαιώματα σχετικά με την μόρφωση και την αυτοδιάθεση του. Ο τεκτονισμός έχει ως ύψιστο σκοπό την αναμόρφωση του ανθρώπου και αυτό θα πρέπει να εκκινήσει δυο θεμελιώδεις αξίες: Την δωρεάν παιδεία την μόρφωση για όλους ανεξαιρέτως δηλαδή και την δημοκρατία. Οι εγκάθετος τυραννίες πρέπει να ανατρέπονται. Όταν το άτομο δεν έχει αυτοσεβασμό και καταπατείται συνεχώς η αξιοπρέπεια του χάνει τα ανθρώπινα στοιχεία του και υποβιβάζεται στο επίπεδο των ζώων. Σε πολλά σημεία του έργου του Παϊκ, ιδιαίτερα εκεί που αναφέρεται στην ελευθερία και την τυχόν εκμετάλλευση της εργασίας του, νομίζει κανείς πως διαβάζει την φιλοσοφία του Καρόλου Μάρξ. Βέβαια τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι...

Θα έπρεπε ίσως να τονίσουμε ότι οι λόγιοι ουμανιστές της εποχής, είχαν υπόψη τους έξι έργα κατ'εξοχήν πολιτειακά και ανθρωπιστικά που αφορούσαν "ουτοπικές πολιτείες", δηλαδή ιδανικές αλλά ουτοπικές μορφές διακυβέρνησης. Την "Πολιτεία" του Πλάτωνος, την "Πολιτεία του Θεού", του Αγίου Αυγουστίνου, την "Πολιτεία του Ηλίου", του Τομάζο Καμπανέλα, την "Ουτοπία" του Τόμας Μορ, την "Νέα Ατλαντίδα" του Φραγκίσκου Μπέικον, και την πλέον μυσταγωγική "Χριστιανόπολις" του Ιωάννου Βαλεντίνου Αντρέ, επικεφαλής των Γερμανών ροδοσταύρων του 16ου αιώνα. Οι μελετητές των προαναφερόμενων έργων αποκομίζουν λίγο πολύ, το ίδιο ιδεολογικό υπόβαθρο που μεταδίδει ο Παϊκ για το κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι ενός κράτους το οποίο αποζητεί την πρόοδο σε όλα τα επίπεδα.

Ο τεκτονισμός όχι μόνο ως μυσταγωγικό σώμα αλλά και ως θεματοφύλακας όλων εκείνων των ιδεωδών των ουτοπικών πολιτειών, οφείλει να εφαρμόσει και να κατευθύνει τον κόσμο που τα αγνοεί, ανυψώνοντας τους πολίτες στο ανάλογο ηθικό και διανοητικό επίπεδο.

Κατά τον Παϊκ, για να μπορέσει η ανθρωπότητα να φθάσει το ιδεώδες της μύησης θα πρέπει να έχει επιλύσει τα πολιτειακά και εργασιακά της προβλήματα. Η ελευθερία του ανθρώπου μαζί με την εργασία που του εξασφαλίζει τα προς το ζην είναι οι απαραίτητοι όροι για την εκκίνηση του. Η τυραννία απεχθάνεται την ελευθερία, ενώ η ανεργία ή η στυγνή εργατική εκμετάλλευση οδηγούν στην πενιά. Οι δυο αυτές συνθήκες εμποδίζουν τον άνθρωπο να ασχοληθεί απερίσπαστα με το μυστικό δρόμο και συνεπώς δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί το τεκτονικό ιδεώδες.

Σε κάθε βαθμό ο τέκτων οφείλει να αναπτύσσει και μια διαφορετική αρετή ενώ παροτρύνεται να διακόψει την ανελκτική πορεία του στους βαθμούς εάν δεν τον ικανοποιεί η πρόοδος του ή αισθάνεται ατελής.

Εφόσον δεχθούμε ότι η τεκτονική διδασκαλία γίνεται μέσω των συμβόλων τότε, σύμφωνα με τον Παϊκ, ο τεκτονισμός αποκρύπτει και δεν αποκαλύπτει. Η αποκάλυψη της αλήθειας γίνεται μόνο σε αυτούς που έχουν φθάσει σε ανάλογο με αυτήν επίπεδο, ενώ οι ανάξιοι αυτής κατευθύνονται σκόπιμα σε λανθασμένο δρόμο. Η άσκηση της αρετής και των νοητικών ικανοτήτων οδηγούν σταδιακά στην αφύπνιση του υπερβατικού ανθρώπου, κάτι που αποτελούσε και το σκοπό των αρχαίων μυστηρίων.

Και δυο κουβέντες για την επιρροή του Παϊκ στον ελληνικό Ελευθεροτεκτονισμό.

Συνεργάζεται με τον ιδρυτή του ελληνικού ελεύθεροτεκτονισμού πρίγκιπα Ροδοκανάκη σε θέματα ροδοσταυρισμού, ο οποίος μετέφρασε όλους τους βαθμούς του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού τύπου στα ελληνικά. Απογοητευμένος με τα τυπικά και τις διδασκαλίες των Άγγλων τεκτόνων εργάζονται πάνω σε αυθεντικά κείμενα που διέθετε η οικογένεια Ροδοκανάκη. Το 1880 ο Ροδοκανάκης ονομάζει τον Πάϊκ επίτιμο μάγιστρο της ροδοσταυρικής εταιρείας της Ελλάδας και μέγα αντιπρόσωπο στην αντίστοιχη εταιρεία των ΗΠΑ. Θεωρώντας ότι τα Αγγλικά τυπικά είναι άνευ αξίας παροτρύνει τον Πάϊκ να φτιάξει τα δικά του προς χρήση από την ροδοσταυρική εταιρεία προτείνοντας του μαλιστα, να συνεργαστεί με τον Τζον Γυάρκερ με τον οποίο συνδέεται φιλικά και θεωρεί τον καλύτερο γνωστή του αντικειμένου. Ο Γυάρκερ είναι γνωστός για την προσπάθεια συντήρησης των παλαιών τεκτονικών τύπων τους οποίους θεωρούσε σαφώς πληρέστερους και πιο μυσταγωγικούς από τον επίσημο Αγγλικό τεκτονισμό.

Ο Άλμπερτ Πάϊκ μετέστη εις την αιώνια Ανατολή στις 2 Απριλίου 1891 και ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Όακ Χιλ. Η ταφή του ήταν ενάντια στις επιθυμίες του. Ο ίδιος είχε αφήσει οδηγίες το σώμα του να αποτεφρωθεί. Το 1944, τα λείψανά του μεταφέρθηκαν στη Βουλή του Ναού, τα κεντρικά γραφεία τής Νότιας Δικαιοδοσίας τού Σκωτικού Τύπου. Ένα μνημείο για τον Πάϊκ υπάρχει στην πλατεία Δικαιοσύνης της Ουάσιγκτον. Στις ΗΠΑ εξακολουθεί να θεωρείται μέχρι σήμερα ως ο επιφανέστερος και μεγαλύτερη επιρροή τέκτων τής αμερικανικής ιστορίας.

Για την συγγραφή αυτήν ανέτρεξα στα βιβλία του Άλμπερτ Πάϊκ Ηθική και Δόγμα, την εγκυκλοπαίδεια εσωτερισμού του Πέτρου Γράβιγγερ, την Νέα εγκυκλοπαίδεια του ελεύθεροτεκτονισμού του Άρθουρ Γουάιτ, τις βιογραφίες του Πάϊκ των Χάρις Μπέικερ και Άλσοπ Φρεντ, καθώς και το βιβλίο των εκδόσεων Κυβέλη " Τι είναι ο τεκτονισμός και οι σκοποί του ή το νόημα του τεκτονισμού " που στην ουσία αποτελεί μετάφραση ομιλίας του, η οποία εκφωνήθηκε στην 46η ετήσια γενική συνέλευση της Μεγ. στοάς της Λουιζιάνα, στην Νέα Ορλεάνη, στις 8 Φεβρουαρίου 1858.

[Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤ ΠΑΪΚ \(Pdf ► \)](#)

Fred W. Allsopp

κάντε κλικ επάνω στην εικόνα